

SATOSHI YAGISAWA

Päiväni Morisakin kirjakaupassa

WSOY

SUOMENTANUT
ANTTI VALKAMA

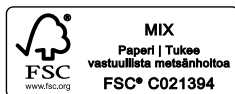
SATOSHI YAGISAWA

**Päiväni
Morisakin
kirja-
kaupassa**

SUOMENTANUT ANTTI VALKAMA

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Ensimmäinen painos

Japaninkielinen alkuteos
森崎書店の日々 (MORISAKI SHOTEN NO HIBI)

Copyright © 2026 Satoshi YAGISAWA

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Finnish edition arranged with SHOGAKUKAN through Emily Books

Agency and Casanovas & Lynch Literary Agency.

Suomenkielinen laitos © Antti Valkama ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51441-2

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

PÄIVÄNI
MORISAKIN
KIRJAKAUPASSA

ELÄMÄNI MORISAKIN KIRJAKAUPASSA alkoi varhain kesällä ja kesti seuraavan vuoden kevään tuloon saakka.

Tuon ajan asuin tyhjillään olleessa huoneessa kauppan toisessa kerroksessa, kirjoihin hautautuneena. Huone oli ahdas eikä aurinko paistanut sisälle kunnolla. Kaiken lisäksi se oli tulvillaan vanhojen kirjojen homeista tuoksua ja aina kostean nihkeä.

Siellä viettämäni päivät eivät ole haalistuneet muistoissani. Paikka näet auttoi minua saamaan elämäni toden teolla käyntiin. Ilman niitä päiviä elämästäni olisi varmasti muodostunut paljon värittömämpi, monotonisempi ja yksinäisempi.

Merkityksellinen paikka, jota en ikinä voi unohtaa – sitä Morisakin kirjakauppa minulle on. Kun suljen silmäni, muistot sieltä nousevat yhä kirkkaina mieleeni.

Kaikki alkoi kovin yllättäen. Kuin salama kirkkaalta taivaalta, kuten sanotaan.

Tai ei, minulle yllätys oli suurempi kuin se, että taivaalta olisi satanut sammakoita.

Eräänä päivänä Hideaki, jonka kanssa olin seurustellut vuoden verran, ilmoitti menevänsä naimisiin.

Sen kuultuani olin aluksi yhtä kysymysmerkkiä. *Mennään naimisiin* – sen olisin vielä ymmärtänyt. *Tahtoisin naimisiin* olisi sekin ollut käsitettävissä. Mutta *menen naimisiin* oli kovin oudosti sanottu. Avioliittohan on sopimus, joka perustuu osapuolten yhteiseen tahtoon, joten ei asiaa tuolla tavoin voinut ilmaista. Kaiken lisäksi hän sanoi sen lyhyesti töksäyttäen, kuin olisi ohimennen maininnut poimineensa äsken kadulta sadan jenin kolikon.

Oli perjantai-ilta, kesäkuun puoliväli. Olimme tulleet töiden jälkeen italialaisravintolaan Shinjukuun ja nautimme paraikaa ateriaamme. Hotellirakennuksen ylimmässä kerroksessa sijaitseva ravintola oli yksi suosikkipaikoistamme, osin siksi, että sieltä avautui iltaisin upea näköala neonvalojen koristamaan kaupunkiin.

Hideaki ja minä olimme töissä samassa yhtiössä. Hän oli ollut siellä kolme vuotta minua pitempään. Olin ihaillut häntä salaa alusta asti. Sydämeni alkoi yhä pompahdella kuin trampoliinilla, kun vain olimmekin yhdessä, ja siksi olin iloinen, kun nyt

sain taas pitkästä aikaa viettää iltaa kahden hänen kanssaan. Siemailin viiniäni mieliala korkealla.

Mutta kuinka ollakaan.

»Täh?» Se oli vaistomainen reaktioni Hideakin sanoihin. Ajattelin, että olin kenties kuullut väärin. Hän kuitenkin toisti saman, taaskin toteavaan sävyyn: »Sanoin, että menen naimisiin ensi vuonna.»

»Naimisiin? Siis kuka, tai ketkä?»

»No minä ja hän.»

Hm? Kallistin päätäni kysyvästi. »Kuka hän?»

Vähääkään empimättä Hideaki lausui erään saman yhtiön toisella osastolla työskentelevän tytön nimen. Tyttö oli aloittanut työt samaan aikaan kuin minä. Hän oli aina niin suloinen, että jopa minun teki joskus mieli rutistaa hänet syliini.

Hänen rinnallaan minä olin arkisen näköinen, pitkähkökin. En kyennyt ymmärtämään, kuinka Hideakille oli edes juolahtanut mieleen ryhtyä suhteeseen minun kanssani, jos hän kerran jo seurusteli niin suloisen tytön kanssa.

He kaksi olivat kuulemma olleet yhdessä noin kaksi ja puoli vuotta. Eli pitempään kuin minä ja Hideaki. En tietenkään ollut tiennyt, että hänellä oli toinenkin seurustelukumppani. En ollut edes osannut ajatella, että sellainen oli mahdollista, saati epäillä moista. Olimme pitäneet suhteemme salassa työtovereilta, mutta omin päin olin pää-

tellyt sen johtuvan siitä, että julkinen seurustelu olisi voinut vaikuttaa työpaikan ilmapiiriin. Minä en kuitenkaan ollut ilmeisesti ollut hänelle varsinainen tavoite vaan pelkkää huvitteluseuraa. En tiedä, olinko itse ollut liian hidasälyinen vai oliko hänessä jotain pahasti vialla.

Joka tapauksessa hän ja tyttö olivat kuulemma jo esitelleet toinen toisensa vanhemmilleen. Kihlaus oli tarkoitus hoitaa ensi kuussa. Minua huimasi. Tuntui kuin munkit olisivat kumautelleet suurta temppelikelloa pääni sisällä.

»Hän haluaa ehdottomasti pitää häät kesäkuussa. Mutta silloinhan tänä vuonna on jo liian myöhäistä, eikö vain? Siksi aiomme...»

Kuuntelin hänen suustaan putoilevia sanoja turhana. Sitten mutisin lyhyesti: »Vai niin, kiva juttu.» Kommentti yllätti minut itsenikin.

»Jep, kiitos. Mutta no, pystyn kyllä näkemään sinuakin toisinaan.» Hideakin hymy oli aurinkoinen ja rento, kuin herrasmiesurheilijalla, joka kättelee kilpakumppaniaan ottelun jälkeen.

Jossain saippuaopperassa olisin kai noussut pysyyn ja viskannut viinit hänen kasvoilleen. Olen kuitenkin aina ollut huono ilmaisemaan tunteitani. Ja tarvitsen aikaa olla yksin ja miettiä asioita rauhassa, jotta voin ylipäänsä selvittää itselleni, mitä tunnen. Kaiken kukkuraksi sillä hetkellä temppelikello piti aivan liian kovaa meteliä päässäni.

Ajatukset sumeina erosin hänestä ja palasin yksin vuokra-asuntooni. Kun mieleni vähitellen alkoi tyyntyä, murhe syöksähti esiin hurjalla vauhdilla. Pinnalle ei puskenut suuttumus vaan nimenomaan suru. Ja se oli kovin väkevää ja kovin konkreettista. Tuntui miltei siltä kuin olisin voinut tarttua siihen käsilläni.

Kyynleet alkoivat tulvia silmistäni loputtomana virtana. Vaikka kuinka itkin, ne eivät osoittaneet laantumisen merkkejä. En sytyttänyt edes valoja, lojuin vain keskellä huonetta itkemässä. Mieleeni nousi typerä ajatus, että jos kyyneleni olisivat öljyä, olisin pian upporikas, ja sen typeräys sai minut vollottamaan lisää.

Kunpa joku auttaisi minua. Toivoin niin koko sydämestäni.

En kuitenkaan kyennyt edes sanomaan tuota toivettani ääneen. Pystyin vain itkemään.

Ikävyydet eivät suinkaan päättyneet siihen.

Jouduin tahdostani riippumatta näkemään Hideakia, olimmehan töissä samassa paikassa. Ja hän käyttäytyi aivan samoin kuin ennenkin, mikä teki tilanteen minulle vain rankemmaksi. Kaiken kukkuraksi kohtasin myös hänen kihlattunsa silloin tällöin ruokalassa tai taukokeittiössä. Tyttö ei vaikuttanut tietävän mitään Hideakista ja minusta, sillä hän tervehti minua aina sädehtivästi hymyillen.

Vähitellen vatsani alkoi kieltäytyä ruuasta enkä saanut enää öisin nukuttua. Painoni putosi aivan silmissä. Harmaat kasvoni toivat mieleen vainajan, vaikka sainkin niitä vähän ehostettua meikillä. Kyyneleet saattoivat kihota silmiini kesken työpäivän, ja itkin wc-kopissa monituiset kerrat vaimentaen nyhyhkykset kämmeniini.

Noin kahden viikon jälkeen katsoin olevani niin fyysisesti kuin henkisesti kestäkykyni rajoilla. Lopulta vein esimiehelleni irtisanoutumisilmoituksen.

Viimeisenä työpäivänä Hideaki huikkasi minulle iloisesti: »Vaikka työpaikkasi vaihtuu, käydään joskus yhdessä syömässä!»

Kun olin menettänyt samalla kertaa sekä rakastettuni että työni, oloni oli kuin keskelle avaruuden tyhjyyttä viskatulla.

Olen lähtöisin Kyūshūta. Valmistuttuani kotiseudun yliopistosta muutin Tokioon töitä hakemaan. Siksi tuttavapiirini täällä koostui lähinnä työtovereista. Luonteeltani ujona ja sosiaalisesti kömpelönä en ollut saanut hankituksi yhtään läheistä ystävää.

Kun nyt mietin, koko siihenastinen kaksikymmentäviisivuotinen elämäni tiivistyi sanaan *melko*. Synnyin melko vauraaseen perheeseen, kävin melko hyvän yliopiston, pääsin töihin melko hyvään firmaan... Olin kuvitellut viettäväni jatkos-

sakin *melko*-tason elämää, eikä ajatus ollut minulle lainkaan vastenmielinen. Onnen huippuhetkiä ei ehkä olisi, mutta ei myöskään pohjamutia. Siihen malliin asioiden olisi kuulunut sujua.

Siitä näkökulmasta katsottuna Hideakin kohtaaminen oli ollut erityislaatuinen tapahtuma elämässäni. Minunlaiselleni passiiviselle ihmiselle se, että löysi rakastetukseen jonkun, joka sai sydämen suorastaan pakahtumaan, oli miltei ihme. Ja osin sen vuoksi myös järkytys oli niin mittaamaton, etten osannut käsitellä sitä mitenkään.

Lopulta päädyin hoitamaan tilannettani nukkumalla. Minua unetti niin paljon, että itsekin hämmästyin. Ruumiini varmaan koetti auttaa minua pakenemaan karua todellisuutta. Kun sukelsin peiton alle, vajosin välittömästi uneen. Vietin päiviä-kausia vain nukkuen pikku asunnossani, omassa yksinäisessä avaruudessa.

Ehkä kuukausi ehti vierähtää siihen tapaan. Kun eräänä yönä heräsin, havaitsin, että pitkäksi aikaa huomiotta jättämäni matkapuhelimen vastaajaan oli tullut viesti.

Näytöllä näkyvä puhelinnumero ei ollut tuttu, mutta kuuntelin viestin. Yllättäen se alkoi pirteällä hihkaisulla: »Terve, terve!»

»Miten voit, Takako pieni? Minä tässä, Satoru. Kirjakaupasta soittelen. Ei ole kiire, mutta ottaisitko yhteyttä ehtiessäsi. Hups, asiakas tuli. Hei sitten!»

Kallistin päätäni. Satoru? Kuka ihmeen Satoru? Hän käytti etunimeäni, joten kyseessä tuskin oli virhesoitto... Mikä kirjakauppa? Kirjakauppa. Kun olin hetken toistellut sanaa, minulla viimein välähti.

Tietenkin, Satoru! Satoru-eno! Ja äiti oli tosiaan kertonut joskus aikoja sitten, että eno oli perinyt isoisoisän perustaman, Jimbōchōssa sijaitsevan kirjakaupan. Kun viimeksi näin enon, kävin lukion ensimmäistä luokkaa. Emme siis olleet tavanneet noin kymmeneen vuoteen, mutta viestin ääni kuului kyllä hänelle.

Pahat aavistukset valtasivat mieleni välittömästi. Epäilemättä eno oli liikkeellä äitini toivomuksesta. En ollut kertonut muille kuin äidille siitä, että seurustelusuhteeni oli päättynyt ja olin lopettanut työt. Hän oli varmasti ottanut huolissaan yhteyttä enoon ja pyytänyt tätä tekemään jotakin. Siinä tapauksessa luvassa ei voinut olla mitään hyvää.

Totta puhuen en pahemmin välittänyt Satoru-enosta. Hän oli häilyvä luonne, josta oli vaikea saada otetta. Hän käyttäytyi mielensä mukaan seurassa kuin seurassa. Enon ainainen virnuilu vaikutti minusta oudolta ja sai oloni epämurkavaksi.

Pienenä olin päinvastoin pitänyt kovasti hänen luonteenpiirteistään. Aina, kun vierailimme äidin lapsuudenkodissa Tokiossa, vietin aikani enon huoneessa, ja hän oli auliisti leikkitoverinani.

Murrosiässä aloin kuitenkin pitää enon kummallista luonnetta ärsyttävänä. Aloin vaivihkaa kartella häntä. Kaiken lisäksi eno herätti siihen aikaan pahennusta suvun keskuudessa menemällä yllättäen naimisiin, vaikka hänellä ei ollut vakiuista työpaikkaakaan.

Olin siis pysytellyt erossa Satoru-enosta, enkä edes Tokioon tultuani ollut ottanut häneen ker- taakaan yhteyttä.

Vastaajaviestin kuunneltuani soitin seuraavana päivänä vastentahtoisesti takaisin. Jos näet en olisi tehnyt niin, äitini olisi arvatenkin raivonnut kuin mikäkin demoni. Eno oli ollut kolmannen vuosikymmenensä puolivälissä silloin, kun aloitin alakoulun, joten hän oli nyt varmasti pitkälti yli neljäkymmenen.

Puhelin ei ehtinyt soida kuin kerran, kun joku jo vastasi.

»Haloo, Morisakin kirjakaupassa.»

»Öh, minä täällä. Takako.»

»Oi! Oi joi!»

Toisessa päässä Satoru-eno huudahti lujaa. Aina- kin hän oli yhtä pirteä kuin aina ennenkin. Vein säikähtäneenä puhelinta kauemmas korvastani.

»Pitkästä aikaa! Miten hurisee?»

»Tuota, niin. Siinähan se.»

»Tiesin kyllä, että olet Tokiossa nykyisin, mutta täällä sinua ei ole näkynyt.»

»Anteeksi, töissä on pitänyt kiirettä.» Tarjosin yleisluontoisen selityksen.

»Nyt olet kuitenkin ottanut lopputilin, eikös vaan?»

Hän meni asiaan niin äkillisesti, etten saanut sanaa suustani. Tosiaan, tältä mieheltä oli turha odottaa hienotunteisuutta. Eno jatkoi hetken päl-pätystään siitä, kuinka oli mukavaa kuulla minusta. Sitten hän yhtäkkiä kysyä töksäytti:

»Hei kuule, olen tässä miettinyt, että jos et aio saman tien jonnekin töihin, niin mitäs jos tulisit tänne?»

»Anteeksi mitä?» Ehdotus yllätti minut täysin. Eno kuitenkin painoi päälle antamatta minulle suunvuoroa.

»Vuokrasta, sähkölaskusta sun muusta muodostuu kai sievoinen summa? Täällä kaikki olisi ilmaista. No, olisin kyllä kiitollinen, jos samalla hiukan auttelisit kaupan hoidossa.»

Sain kuulla, että Satoru-eno hoiti kirjakauppaa nykyään itseksensä mutta joutui selkävaivojen vuoksi käymään paljon sairaalassa. Siksi hän kaipasi jotakuta avaamaan liikkeen aamuisin. Hän asui Kunitachissa, joten aukioloaikojen ulkopuolella paikalla ei olisi ketään muuta. Siksi saisin elää rauhassa itsekseni. Vielä muutama vuosi takaperin liike oli toiminut myös asuntona, joten sieltä kyllä löytyi kylpyhuone ja wc.

Pohdin asiaa hetken. Totta kyllä, en voisi loputtomiin jatkaa tähän tapaan. Rahat loppuisivat tuossa tuokiossa. En kuitenkaan juuri nyt kaivannut ketään puuttumaan elämääni.

»Mutta siitä olisi varmasti vaivaa?» Yritin kohteliaasti kieltäytyä. Eno ei kuitenkaan perääntynyt.

»Ja hitot siitä mitään vaivaa on. Sinä olet aina tervetullut, Takako.»

Onko Momoko-täti varmasti samaa mieltä? Olin vähällä kysyä asiasta, mutta napsautin viime hetkellä suuni kiinni.

Tosiaan. Enon vaimo Momoko oli lähtenyt joitakin vuosia sitten. Asiasta kohistiin sukulaisten kesken melkoisesti. Hänen kadottuaan eno oli kuulemma ollut erittäin alamaissa. Äiti oli murehtinut, että masennus saa enon sairastumaan.

Minäkin olin uutisen kuultuani ollut pahoillani enon puolesta. Samalla se hämmensi minua. Liittonsa alkuaikoina enoni ja Momoko näet olivat vaikuttaneet kovin onnellisilta. Momoko-täti oli hyväluontoinen ja ystävällinen, ei sellainen ihminen, jonka voisi kuvitella vain ottavan ja häipyvän miehensä luota.

Sillä välin, kun minä muistelin tuota kaikkea ja mumisin jotain epämääräistä puhelimeen, eno vain paahtoi eteenpäin. »Se on siis sovittu, eikö niin?»

Yritin yhä vastustella: »Minulla on paljon tavaroitakin.» Kunitachin asunnossa on sopiva tila niitä

varten, julisti eno. Aivan kuin kaikki olisi suunniteltu valmiiksi ennalta.

»Näin on parempi sinulle itsellesikin. Luota minuun vain.»

Miten luottaa ihmiseen, jota ei ole tavannut kymmeneen vuoteen?

»No niin, minä hoidan valmistelut täällä päässä.»
Eno ei jäänyt odottamaan vastaustani vaan totesi, että liikkeeseen oli tullut asiakas, sanoi palaavansa taas asiaan ja katkaisi puhelun.

Minä vain seistä toljotin hyvän aikaa puhelin yhä korvallani.

Kahden viikon kuluttua seisoin Jimbōchōn asemalla.

Miten tässä oli näin päässyt käymään? Elämäni oli yhtäkkiä lähtenyt muuttumaan sellaisella vauhdilla, etten ollut itse pysyä perässä.

Enon kanssa puhuttuani olin soittanut äidille. »Joko tulet takaisin kotiin Kyūshūlle tai sitten menet Satorun luokse», oli hänen näkemyksensä. Hammasta purren valitsin enon. Tajusin kyllä, että Kyūshūlla minut olisi painostettu naimisiin enkä olisi enää ikinä voinut palata tänne. Olin nähnyt vaivaa päästäkseni Tokioon, joten moinen olisi merkinnyt luovuttamista ja täydellisen tappion tunnustamista. Sitä en halunnut.

Minua heikotti, koska en ollut pitkään aikaan ulkoillut kunnolla. Kun olin jotenkuten selvinnyt junalla perille saakka ja nousin metrosta maan pinnalle, kuuma auringonpaiste hyökyi kimp-puuni. Nukkuessani vuodenaika oli ehtinyt vaihtua keskikesäksi. Pääni yläpuolella aurinko sädehti kuin parhaita vuosiaan elävä nuorukai-nen. Kun olin lopettanut työt, kesä oli vielä tuntunut kaukaiselta. Oli kuin jopa vuodenajat olisivat pettäneet minut, ja se teki minut hiukan surulliseksi.

Olin ensimmäistä kertaa Jimbōchōssa. Isoisän asuntohan sijaitsi Kunitachissa, eikä minulla ollut aiemmin ollut asiaa tänne.

Liikennevalojen vaihtumista odottaessani katse-lin ympärilleni. Vaikutelma oli outo. Suuren kadun (joka oli kai enon ohjeissa mainittu Yasukunidōri) varret suorastaan pursuivat kirjakauppoja. Kirja-kauppoja vasemmalla, kirjakauppoja oikealla. Normaalisti yksi per katu kyllä riitti, mutta täällä enemmistö kaupoista oli kirjakauppoja. Joukossa oli suurten ketjujen kuten Sanseidō ja Shosen kookkaampia liikkeitä, mutta huomioni kiinnit-tyi enemmän pieniin antikvariaatteihin. Niiden pitkä rivistö teki vaikutuksen. Toisessa suunnassa, Suidōbashin puolella, taas näkyi useita korkeita toimistotaloja. Kontrasti vahvasti erikoista vaiku-telmaa entisestään.

Ihmetellen ylitin lounastaukoaan viettäviä valkokaulustyöläisiä kuhisevan suojatien ja kuljin kirjakauppojen rivistön ohi. Enon neuvomassa kohdassa käännysin pienelle Sakuradōri-nimiselle poikkikadulle. Myös sen vartta värittivät lukuisat kirjakaupat, jotka näyttivät siltä, että olivat aina seisseet siinä. Antikvariaattien ihmemaa, kuiskasin mielessäni.

Seisoin auringon paahteessa ja pohdin, miten löytäisin enon liikkeen. Silloin havaitsin, että yhden kirjakaupan edessä seisoj mies, joka katsoi suuntaani ja huiatoi kädellään. Miehellä oli pörheä tukka ja silmälasit, joiden sangat olivat mustat ja paksut. Hän oli laiha ja pieni kuin nuori poika. Yllään miehellä oli lyhythihainen ruudullinen paita, löysästi roikkuvat puuvillahousut sekä sandaalit. Olin nähnyt hänet ennenkin. Satoru-eno.

»Terve, terve! Takakohan se siinä, niin arvelinkin.» Enon kasvot olivat yhtä hymyä. Lähempää tarkasteltuna hän vaikutti ikääntyneen paljon siten viime näkemän. Silmien ympärillä näkyi syviä uurteita. Iholle, joka oli ollut vaalea kuin riutuvalla nuorella neidolla, oli ilmestynyt suorastaan hämmästyttävän paljon erilaisia laikkuja. Silti silmät linssien takana välkkyivät yhä kuin lapsella ikään.

»Odotitko kaupan edessä koko ajan?»

»Arvelin, että saavut näihin aikoihin. Kuten näkyy, koko seutu on täynnä antikvariaatteja. En

halunnut sinun joutuvaan harhailemaan, joten odottelin tässä. Etsin koko ajan katseellani tyttöä koulupuvussa, mutta sinustahan on jossain välissä ehtinyt tulla noin aikuinen!»

Niinpä niin. Viimeksi tavatessamme kävin lukion ensimmäistä luokkaa. Vierailimme silloin Tokiossa viettämässä isoisän poismenon ensimmäistä vuosipäivää. Siitä oli melkein kymmenen vuotta. Eno oli kuitenkin paljolti samanlainen kuin muistoissani. Yli neljäkymmentävuotiaana-kin kevytmielisen oloinen. Arvokkuutta hänestä ei löytynyt pisaraakaan. Teini-iässä, kun aloin olla erityisen tarkka omasta tilasta, minun oli kovin vaikea sietää hänen rentoa luonnettaan.

Puhuessaan eno katsoi koko ajan suoraan silmiini. Minä käänsin katseeni pois, kohti kauppaa. »Tämä siis on isoisoisän perustama liike.»

Morisakin kirjakauppa – modernin kirjallisuuden erikoisliike, luki kyltissä. Katselin kirjakauppaa hienoisen liikutuksen vallassa. En ollut koskaan tavannut isoisoisää, mutta minuun teki vaikutuksen se, että hänen perustamansa yritys toimi jo kolmannessa sukupolvessa.

Pieni kaksikerroksinen rakennus oli ainakin kolmisenkymmentä vuotta vanha, ehkä vanhempikin. Lasiovien takana näkyi valtava määrä kirjoja.

»Ensimmäinen kauppa sijaitsi Suzurandōrin varrella. Se oli Taishō-kaudella. Kuten arvata saattaa,

sitä ei enää ole. Siksi tämä on oikeastaan toisen polven Morisaki.»

»Ahaa.»

»Kas niin, käyhän sisään!»

Eno riisti matkatavarani puoliväkisin käsistäni ja ohjasi minut sisälle kauppaan. Heti sinne astuttuani nenääni pisti homeenhaju.

Huomaamattani sanoin sen ääneen. »Sanoisit ennemmin, että tuoksuu raikkaan kostealta kuin sateen jälkeisenä aamuna», eno opasti naurah- taen.

Kirjoja oli kaikkialla. Hämärään, ehkä vajaan viidentoista neliömetrin huoneeseen astuessaan tunsii siirtyneensä ajassa viitisenkymmentä vuotta taaksepäin. Säännönmukaisesti järjestetyt hyllyt oli ahdettu täyteen pehmeä- ja kovakantisia kirjoja. Kokoelmat ja erityisen kookkaat teokset oli kasattu pinoiksi seinänvierustoille. Kirjoja oli myös pienen myyntitiskin takana. Voimakkaan maanjäristyksen sattuessaa kirjakasat romahtaisivat päälle yhtenä lumivyörynä.

Pyörittelin päätäni. »Kuinka monta kirjaa täällä on?»

»Hmm... Ehkä tuollaiset kuusituhatta.»

»Kuusituhatta!» huudahdin hämmästyneenä.

»Puoti on pieni, joten enempää ei mahdu.»

»Mitä se kyltin mainitsema *moderni kirjallisuus* tarkoittaa?»

»Kirja on tiivis mutta kokemuksena runsas,
aivan kuten pieni, täpötäysi Morisakin kirjakauppakin.»

NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

KUN POIKAYSTÄVÄ ILMOITTA aikovansa naimisiin toisen naisen kanssa, 25-vuotiaalla Takakolla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin muuttaa enonsa omistaman antikvariaatin yläkertaan. Morisakin kirjakauppa on kirjallisuudenystävien paratiisi Tokion Jimbōchōssa, historiallisessa kirjakauppa-kaupunginosassa. Takako vain ei välitä lukemisesta eikä sen paremmin omalaatuisesta enostaan Satorusta, jonka silmäterä kauppa on.

Hiljalleen antikvariaatin monituiset asiakkaat, odottamattomat ystävyudet ja loputtomat pölyiset kirjapinat elvyttävät jotain Takakon sisällä. Mutta kun menneisyyden haamut palaavat niin Takakon kuin Satorun elämään, molemmat saavat huomata, että pienellä Morisakin kirja-kaupalla on heille vielä opetettavaa – elämästä, rakkaudesta ja kirjojen parantavasta voimasta.

*Alkuperäiskansi MILAN BOZIC
Kansikuviitus ILYA MILSTEIN
Kirjailijakuva MINORU SUWA*

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51441-2